

Szegedi ünnepi hetek

A diósgyőri kohász véleménye

Mi tetszett Szegeden a Lenin Kohászati Művek dolgozóinak?

A városban járva, itt-ott kisebb-nagyobb csoporttal találkozok az ember. A lenese szerelmesei lemaradva a csoporttól, »becélozzák« a tanácsházát, egy-egy szobrot, utca- vagy parkrészt, megörökítik Szegedet. Egy-egy elkapott szóból is következtethetünk: vendégeinknek tetszik a város. Az elmúlt napokban nagy csoport — 200 fő — érkezett Diósgyőrből. A Lenin Kohászati Művek dolgozói. A Bartók Béla Művelődési Otthon hirdette meg a szegedi utat, s a Lenin-művektől 200-an jelentkeztek erre. Őt napig tartózkodtak a városban, így aztán bőven jutott idejük a város megismerésére. Horzsa László, a csoport vezetőjét kerestük fel, s körtük meg, mondja el, mi s hogy tetszett Szegeden. Horzsa László — amikor megtudta, hogy interjút kér a »Délmagyarországnak« — megkérdezte a csoport tagjait, mi a véleményük a városról. Így tehát 200 ember véleményét sűrítette össze.

Zsíros kenyér só nélkül?

— Szeged. Zsíros kenyér, só nélkül. Paprika, paprika nélkül. Tévedés ne essék, ezzel nem azt akarom mondani — kezdte Horzsa László —, hogy nem szép Szeged, mert az ország egyik legszebb városának tartom. De nekünk, felvidéki embereknek hiányzik a hegy, az erdő. Nagyon szívesen kicserélnénk Szegedet Miskolccsal. S hogy mutatna ott Szeged, abban a környezetben!! De így is csodálom: 1954-ben jártam utoljára itt, s azóta nagyon-nagyon megváltozott képe. Elsősorban feltűnt a nagy építkezés, megnőtt a forgalom, szebbek az utcák, sajnós, egy dolog — és ez a villamos — nem változott semmit.

— Feltűnt Szegeden a tisztaság. Tiszták, rendezettek az utcák, és sokat jár az öntözőautó. Így mindig kellemes, tiszta a Belváros levegője. Külön kell szólnom a parkokról. Gondozottak, szépek. Szépek tartózkodásunk ideje alatt mindig dolgoztak a parkokban. A műemlékeken meglátászik, hogy a szegediek megbecsülik történelmüket.

A Hunyadi: életrevaló élmény

— Természetesen a szabadtéri játékok csábították elsősorban Szegedre csoportunkat. Sajnos, csak a Hunyadi Lászlót láttuk. Az előadásról a legnagyobb elismerés hangján tudok beszélni. Valamennyiünknek nagyon tetszett. Egy életre szóló élményt jelentett!

— Külön fejezetben kell szólnunk a szegedi vendéglátásról. Messze földön híres a magyar vendéglátás és azt hiszem, a szegediek járnak elől a ranglistán. Még ilyen kedves emberekkel életben nem találkoztam. A vendéglátóipari vállalatoknál udvariasan, előzékenyen szolgáltak ki bennünket. Feltűnt az előzékeny, udvarias rendőr. Többször kértünk tanácsot, útbaigazítást és a szolgálatban lévő rendőr elvtársak mindig nagyon előzékenyen, udvariasan adtak tanácsot.

A fekete azonban barna

— Hogy ízlik a szegedi étel, a hal? Kitűnően. A Kossuth Halászcserdjában olyan halászlét ettünk, hogy még unokáinknak is mesélünk róla. És hogy milyen jó sórt mérnek Szegeden?!

De jó lenne, ha nálunk is ilyen lenne! A fekete — sokan vannak közülünk szenvedélyes kávézók — itt, Szegeden is csak barna.

— A József Attila Diákotthonban volt a szállásunk. Bizony, mikor megmondták, hogy itt kapunk helyet, kicsit elkedvetlenedett társaságunk, de amikor meglátuk a tiszta, rendes szobákat, a fürdőszobát, zuhanyozót, kellemesen csalódtunk. Mondhatjuk, elsőosztályú volt a »hotelünk« is.

De jöjjenek el hozzánk is

— A szervezésről is csak jót mondhatunk. Megérkezésünkkor az Idegenforgalmi Hivatal és az IBUSZ kiküldöttje az állomáson várt ránk. Innen külön autóbusszokkal szállítottak állomáshelyünkre. Gazdag, érdekes programot állítottak össze: a

Gyufagyárat és a Textilműveket látogattuk meg, ezenkívül az ipari vásárt, autóbussz-körsetákon és zenés sétahajózáson vettünk részt. Amikor megérkeztünk a hajóállomásra, már ott állt a busz, s esti körsetára vitt bennünket. És ez mindig így volt.

— És hogy búcsúzóul mit tudok mondani? Nagyon szép Szeged, sokat fejlődött. Legjobban tetszett az új városnegyed a Marx tér körül. Az új, színes bérházak igen jó benyomást keltenek. Arra szeretném megkérni a szerkesztősejt, ha már nyilatkozom, tolmácsolják, a mi városunk is szép, sok látnivaló akad környékén alföldi ember számára, jöjjenek el a szegediek, s ígérjük: az itt tanultakat, mármint a magyaros vendéglátást, vendégszeretetet mi is alkalmazzuk.

Bemutatjuk Kós Károlyt, a Budai Nagy Antal szerzőjét

Kós Károly, a romániai magyar irodalom jeles művelője, kinek történeti drámáját, a Budai Nagy Antalt a Szegedi Szabadtéri Játékok műsorába iktatta a művészeti bizottság, a szegedi előadás, illetve a nagyszabású előkészületek hírére Magyarországra érkezett. Már hosszabb ideje Budapesten tartózkodik, mivel tanúja akart lenni a szabadtéri előadás miatt szükséges változtatásoknak és a Nemzeti Színházban megkezdett próbáknak.

A tekintélyes, 76 éves művész igen sokoldalú egyéniség. Eredetileg építőművészetet tanult, Budapesten, s hamarosan több híres épületet tervezett a fővárosnak, mint az óbudai református parókiát, majd az egész Általiskertet. Sepsiszentgyörgyben a Székely Múzeum épülete dícséri építőművészeti munkáját. Az első világháború azonban véget vetett építészeti pályájának, viszont Romániába, szülővárosába, Temesvárra és ettől kezdve új ambíció kerítette hatalmába: az írás. Újságcikkeket írt, anyagi kényszerűségből, de emellett grafikával is foglalkozott. Egyre igényesebb lett önmagával szemben irodalmi tevékenységében és balladát írt Attiláról, s könyvét saját maga díszítette. Kedves szó-

rakozásával vált a házi »nyomdászokodás« és maga szedte könyvei szövegét, sőt nem egyszer maga nyomtatta.

Drámát egyetlenegy írt: a Budai Nagy Antalt. Igazságérzete ambicionálta. Olvasott a harmincas években egy novellát, s ebben a nagy erdélyi parasztlevelet szimula szerelmi történet hőseként léptetett elő a szerző. Ezután tudatosan kezdett nyomozni a hiteles történet után, felkutatva az eredeti történelmi dokumentumokat és megalkotta a drámát, a színpad igénye nélkül, először csak könyvben történő kiadás céljára. A siker azonban csakhamar színpadra vitte a Budai Nagy Antalt. A Budapesti Vígszínház 1936-ban már bemutatta.

A közönség nagy tetszéssel fogadta és három teljes héti, minden este megtöltötte a drámáért a színházat, ám a kulturális körök nem szívesen fogadták tovább — levették a műsorról. Vidéki színpadokon — Kecskeméten, Szegeden, Kolozsváron, Brassón és Nagyvárádán — azonban egy-egy időre ezután is színpadhoz jutottak Kós Károly hősei. 1945 után végre nemcsak a közönség, hanem a hivatalos testületek jóindulatát is megnyerte a dráma,

Sétahajó...

Ringott, ringott a vízen a hajó. Vidám énekszót, harmonika hangját kapta föl a szél és vitte, vitte mind a két part felé.

A szovjet balettagyűjtés tagjai énekeltek. Búcsúztak a Tiszától, búcsúztak Szegedtől és a szegediektől, akik szívükbe zárták őket azon a három csodálatos estén. Énekszóval búcsúztak, mert ők is megszerették ezt a várost.

— Szeged... nagyon jó — mondta tört magyarsággal az egyik kedves, szőke, suhanó léptű leány —, itt minden nagyon kedves és mindenki...

Ringott, ringott a vízen a hajó. Törékeny, s nagyon

aprónak tűnő motorcsónakok szegődtek mellé, nevető arcok integettek a hajó után. Biczó György elvtárs, aki a »házigazda« kedves foglalatát látta el, elmesélte a Boszorkánysziget történetét, amikor arra haladtak.

A parton megálltak itt is, ott is az emberek. Hallgatták a harmonikaszót. Aztán visszafordult a föllobogóztó sétahajó. Vissza a kikötő felé. Harsány hurrával köszöntöttek, igazi hajósok módjára a »szárazföldet« a vendégek.

Ma reggel pedig útnak indultak velük a száguldó autóbusszok. De ahogyan mondták: ők sem felejtik el soha Szegedet.

Német íróvendégek Szegeden

A városi tanács és a Tiszatáj irodalmi lap köré csoportosult írói munkaközösség meghívására íróvendégek érkeztek Szegedre, Drezdából, német testvérvárosunkból. Annemarie Herold és Rolf Sommer hatnapon keresztül a szegedi írók vendégei lesznek. Ezalatt el látogatnak Szeged kulturális intézményeibe, üzemebe és termelőszövetkezetekbe, baráti találkozókra, szakmai beszélgetésekre vesznek részt a szegedi írókkal és meglátogatják a szabadtéri színpadon a Budai Nagy Antalt és az Állami Népi Együttes előadását.

Drezdai íróvendégeink ezután az Irodalmi Tanács meghívására Budapestre utaznak, s a magyar fővárossal ismerkednek.

Szegedre érkezésük után tegnap este a szegedi kulturális élet több vezetője, a Tiszatáj szerkesztő bizottságának tagjai és a szegedi írók fogadták a kedves vendégeket, s több órás kellemes beszélgetésen, eszmecserén vettek részt.

Kedves ajándéktárgy volt az ipari vásáron az üveg-pohár. Az Üveges KTSZ pavilonjában a pásrólók által rendelt szöveget mindjárt bele is vették a vásárfiába.

A Francia-Magyar Baráti Társaság elnökhelyettese Szegedről és a szabadtéri játékokról

Emmanuel A. Jude, a Francia-Magyar Baráti Társaság elnökhelyettese feleségével gépkocsikörúton járt Közép-Európában. Utazása során Szófiában értesült a Szegedi Szabadtéri Játékokról, a l'Humanité olvasása közben. Érdeklődését menten fölkelte a közlés és menten elhatározta, hogy eredeti úti programjától eltérően Magyarországra utazik és meglátogatja a Sztanyiszlavszkij és Dancsenko Színház előadását, az Esmeraldát. Tervének végrehajtásához segítséget kapott a Kulturális Kapcsolatok Intézetétől is, s így egy napig Szeged vendége volt.

Elutazás előtt nyilatkozott szegedi élményeiről, a városról és a szabadtéri játékokról, s mind a szovjet balett-társulatról, mind a hatalmas színpad és nézőtér megépítéséről a legösszefoglalóbb elragadtatással beszélt.

Nagyon megnyerte tetszését Szeged is, harmonikus építészettel és szép elrendezéssel.

Szép és felejthetetlen szegedi élményét véletlen szerencsének minősítette, mivel a francia lapok, a l'Humanité kivételével, nem foglalkoztak a játékokkal.

A Beloianisz térről a következőket mondotta: — Lenyűgöző hatású, csodálatos szép ez a tér, és nem hiszem, hogy van még a világon szabadtéri játékokhoz ennyire alkalmas és ilyen kiváló akusztikájú párja.

Elutazása előtt hangoztatta, hogy szegedi élményeiről beszámol majd Jean Cocteau-nak, a Francia-Magyar Baráti Társaság elnökének és a társaság keretében belül részletes tájékoztatást fog tartani Franciaországban a Szegedi Szabadtéri Játékokról.

A szegedi siker után országos vendégszerepiésre indulnak

Ma reggel utazik el Szegedről a szovjet balett-társulat

Tizenötezer ember tapsolt három estén át a világhírű szovjet balettagyűjtésnek, amely fellépéseivel nagymértékben hozzájárult a Szegedi Szabadtéri Játékok világhírének megalapozásához. A 100 tagú társulat az emlékezetes szegedi napok után ma reggel elutazik városunkból, hogy országunk más színpadain szerepeljen, s ott gyönyörködtesse változatos műsorával az érdeklődő magyar közönséget. Két csoportra válna indulnak el Szegedről, s már ma este műsort adnak Pécsen, illetve Veszprémben. Augusztus 7-én Siófokon és Sztálinvárosban lépnek fel, majd Budapesten egyesül ismét a két csoport, ahol a tervek szerint először 10-én lépnek színpadra, s együttesen 6 előadást tartanak.

(Liebmann Béla felv.)

Az Esmeralda hétfő esti előadása után kedves jelenetnek lehetett tanúja a közönség. Mikor a zene utolsó akkordjai is elhangzottak, a karmester nem sietett a kulisszák mögé, hanem amikor a tapsvihar elült, a zenekar tagjaihoz fordult. V. A. Edelman, aki hosszú időn keresztül dolgozott együtt a Szegedi Bartók Béla Filharmonikus Zenekarral, köszönetet mondott az együttes minden tagjának a fáradságtalan munkáért és a művészi együttműködés emlékére ajándékokat nyújtott át a zenészeknek, a szovjet balett-társulat nevében. A kedves emléktárgyak bizonyára sokszor eszükbe juttatják majd a Szegedi zenészeknek a torró sikerű estéket, és az együttműködés során szerzett őszinte barátokat.